

C door het jaar 15
M. Assumpta
10 juli 2022

Eerste lezing (Deut., 30, 10-14)
Uit het boek Deuteronomium

Voordat Mozes Jozua tot nieuwe leider aanstelde, sprak hij tot het volk:

“ mag ik jullie vragen al de voorschriften en bepalingen,
die ik in het wetboek heb neergeschreven, ter harte te nemen?
Zo zullen jullie weer tot Gods volk behoren.

Die voorschriften zijn niet zwaar, ze vragen van jullie geen overdreven inspanningen.

Jullie moeten niet zeggen:

ze komen van de hemel, of ze komen van over de zee, en wie kan ze daar voor ons halen, en ze dan
aan ons uitleggen?

Neen, in jullie mond zitten ze, en in jullie hart.

En jullie kunnen ze zonder moeite waarmaken.

Tweede lezing (Kol., 1, 15-20)

Uit de brief van de apostel Paulus aan de christenen van Kolosse

Broeders en zusters,

wij kunnen God niet zien,

maar we hebben Jezus Christus in wie we Hem kunnen herkennen.

Hij was er al voordat hemel en aarde werden geschapen.

Alles – het zichtbare en het onzichtbare, de heersers en de machtigen, de koninkrijken en de landen –
alles werd voor hem tot bestaan geroepen.

Ja, hij was er al voor dat alles, en dat alles heeft met hem te maken.

Nu leeft hij in de kerk, waarvan hij het hoofd is.

Want hij is de eerste die tot nieuw leven kwam.

En zo is hij degene die nieuw leven brengt, hij alleen.

God heeft zich in hem ten volle laten kennen.

Doordat hij tot het uiterste trouw is gebleven - tot de dood aan het kruis - kunnen de mensen zich
verzoend weten met hun schepper, en tot diepe vrede komen.

Door hem zijn hemel en aarde tot harmonie gekomen

Evangelie (Lc., 10, 25-37)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

Eens kwam een wetgeleerde naar Jezus.

Hij wilde hem in de val lokken.

En hij vroeg: “Meester, wat moet ik doen als ik in de hemel wil komen?”

Jezus antwoordde met een wedervraag: “wat staat er daarover in de wet?”

En de wetgeleerde zei: “Er staat dat je God boven alles moet liefhebben, met hart en ziel, met je
kracht en je verstand. En ook dat je je naaste moet beminnen als jezelf.”

“Welnu,” zei Jezus “doe dat dan.”

Maar de wetgeleerde liet het daar niet bij, en vroeg: “al goed en wel, maar mijn naaste, wie is dat
dan?”

Toen vertelde Jezus het volgende verhaal:

“Er was eens een man die op reis ging van Jeruzalem naar Jericho, hij werd er overvallen. Ze sloegen
hem, namen alles wat hij had van hem af, en lieten hem achter, meer dood dan levend.

Gelukkig kwam er een priester voorbij, die hem zag liggen.

Maar in plaats van te helpen, ging die in een grote boog om hem heen.

Er kwam ook een leviet, en die deed hetzelfde.

Een tijdje later passeerde een vreemdeling, een Samaritaan, op een ezeltje.

Toen die de man zag liggen, had hij met hem te doen.

Hij stopte bij hem en verzorgde zijn wonden met olie en wijn.

Hij zette de man op zijn ezeltje en voerde hem zo naar een afspanning, waar hij hem verder
verzorgde.

De volgende morgen gaf hij aan de waard een som geld, ter waarde van twee daglonen, en zei: "Zorg goed voor die mens, en als je met dat geld niet genoeg hebt, zal ik het wel bij mijn terugreis bijpassen."

En dan vroeg Jezus: "Wie van die drie zou nu de naaste geweest zijn van de man die overvallen werd?"

De wetgeleerde antwoordde: "Degene die voor hem barmhartig is geweest."

"Juist," zei Jezus "doe van nu af aan ook zo."

Homilie

Broeders en Zusters,

Wie ooit de weg heeft afgelegd tussen Jeruzalem en Jericho vergeet die – denk ik – nooit.

Wegen zo eenzaam, zo ruw en onherbergzaam kom je zelden tegen.

Veel mensen ontmoet je er niet, en diegenen die je er wel tegenkomt die haasten zich voort: van Jeruzalem naar Jericho, of van Jericho naar Jeruzalem, maar er blijven haperen doen ze niet.

De weg van Jeruzalem naar Jericho is geen weg om mensen te ontmoeten. Wel om mekaar voorbij te lopen.

En uitgerekend daar begint Jezus zijn verhaal als antwoord op de vraag: Wie is mijn naaste?

Een van de meest onherbergzame, eenzame plaatsen die je je kunt indenken.

En inderdaad, ook in zijn verhaal komen er haastige mensen voorbij: een priester, een leviet.

Ze moeten wel heel veel haast hebben gehad, want er lag een man halfdood langs de weg;

ze zagen hem niet eens. Nochtans priesters en levieten worden geacht oog te hebben voor

de noden van mensen.

Jezus heeft zijn plaats heel slecht gekozen, zo lijkt het wel.

Maar dan gebeurt het.

Iemand stapt van zijn rijdier af, een vreemdeling nog wel, een vijand.

Iemand gaat niet aan de nood voorbij, ook niet op die duivelse weg van Jeruzalem naar Jericho.

Iemand doet iets wat niemand zou verwachten, iets wat menselijk gesproken ondenkbaar is.

Jezus heeft zijn plaats *niet* slecht gekozen, integendeel: hij heeft die heel bewust gekozen.

En ook de acteurs zijn niet toevallig in het verhaal gebracht: een vijand die een vijand helpt.

Jezus heeft het erg moeilijk willen maken.

Om ons te zeggen: er is geen plaats ter wereld waar je geen goed kunt doen, er is geen mens ter wereld die je niet tot je naaste kunt maken.

Mozes zegde het reeds – we hoorden het in de eerste lezing -: "de voorschriften die ik in het

boek heb neergeschreven zijn niet zwaar, ze vragen van jullie geen overdreven

inspanningen. Ze zijn in jullie mond en in jullie hart. Jullie kunnen ze zonder moeite

waarmaken".

Het is trouwens opvallend dat Jezus niet ingaat op de vraag van de wetgeleerde: Wie is mijn naaste?"

Maar dat hij het gewoon omkeert: "hoe kun jij naaste worden van gelijk wie je ontmoet?"

Het hangt van jou af. Jij hebt het in je hart en in je handen. God rekent op jou om zijn droom bij de mensen waar te maken.

Broeders en Zusters,

De vraag die we ons moeten stellen is: wat kan ik betekenen voor de mensen rondom mij?

Heb ik een hart dat meelijdt en meevoelt met de anderen of niet?

Ben ik bereid van mijn lastdier te stappen en neer te knielen bij een mens die hulp nodig heeft, ook al is het een vijand, of niet?

Wij moeten niet vragen: waar is ergens iemand die naaste van mij wil of kan zijn?

Onze vraag moet zijn: voor wie kan ik de naaste zijn?

En dan is het overduidelijk dat wij op ieder moment, overal waar wij komen en voor wie ook vriend en naaste kunnen zijn.

Wij moeten maar gewoon afstappen van ons rijdier, dit wil zeggen, ons laten afleiden van onze eigen plannen, van onze eigen verwachtingen, van onze zelfingenomenheid.

En ons laten raken door de noden van de mensen om ons heen.

We zullen inderdaad niet ver moeten zoeken.

Hele dagen lopen we mensen tegen het lijf, we leven er dagdagelijks mee, mensen die door ons geholpen kunnen worden.

En ook wat we kunnen doen moeten we niet te ver gaan zoeken.

Het gaat meestal niet om spectaculaire zaken. Het gaat om een glimlach, een vriendelijk woord, een schouderklopje.

Het gaat erom eventjes te blijven staan en te luisteren. Het gaat om fijngevoeligheid, om te weten met welk woord je iemand gekwetst hebt en hoe je het weer goed kunt maken. Het gaat om hulpvaardigheid, om een handje toe te steken waar je ziet dat iemand het niet zelf redden kan.

Het gaat om zoveel kleine dingen die van een Samaritaan een naaste maken, van een vijand een vriend.

Broeders en Zusters,

Laten ook wij het niet ver zoeken, laten wij daar waar we wonen en werken, allen, met wie we leven en werken, met genegenheid en vriendelijkheid tegemoet treden en zo van ons samenzijn een hemel op aarde maken.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.